

A bankautomatánál hosszú sor fogadta.

Vajon ők mind hálapénzt akarnak levenni, futott át agyán a kérdés, mikor kelletlenül beállt az utolsó ember mögé. Ha a többiek paraszolvenciáért álltak is sorba, akkor nem sok orvos kapott aznap pénzt, mivel a bankautomata meghibásodott.

Ughy Szabina 71

## A GRÁNÁTALMA ÍZE

### Részlet

Már tegnap be kellett volna mennem a bankba. Ha pénz nélkül megyek fel, anyám szégyenében talán le is mondja a műtétet. Vagy mondjam azt neki, hogy már odaadtam? Még van negyedóráám, talán a Déliben vagy az Alkotás utcában találok egy bankot, gondolta magában, miközben rohant lefelé a Ráth György utcán, hogy megelőzze a többieket.

Izzadtan ért vissza a kórházba zsebében a pénzzel. A kötött sál bojtjai szúrták a nyakát, haja rátapadt fejére, teste viszketett. A műtét időpontját csak tíz órára írták ki, de Barbarát már magához hívta fél nyolcra az anyja, hogy a pénzügyeket időben elintézhessék. A lánynak még mindig volt tíz perce a megbeszélrt időpontig. Leadta kabátját a megőrzőben, és még mielőtt felment volna az osztályra, hosszan gyakorolta a földszinti mosdóban a biztató tekintetét: a száját szűk mosolyba szorítani, ezzel párhuzamosan mélyet pislantani, és amikor összezáródik a szem, kissé bólintani. Már vagy ötödszörre ismételte el a mozdulatsort, amikor rányitott a takarítónő, aki telefonján zenét hallgatott. Észre sem vette, vagy csak úgy tett, mintha nem akarná észrevenni, hogy Barbara a csapra támaszkodva bámulja magát a tükörben.

A közös WC-papír ott van, mondta a zene miatt egy kicsit hangosabban, és az ajtó melletti adagolóra mutatott, de nem nézett fel a lányra. A padlót bámulta, mintha gyönyörködtetné, hogy a széles felmosófejjel nedves sávokat húz a padlóra.

A folyosón már ott ültek a betegek, többségük kontrollra jött. Néhányan azokban az órákban tudták meg a szövegtanuk eredményét. Halkan beszélgettek, mintha titkokat súgtak volna egymásnak. Barbara sosem tudta eldönteni, hogy vajon tapintatból, vagy inkább az orvostól való félelem miatt viselkednek így. Elvégre ugyanúgy hallatszott minden, amit mondtak, csak éles, sziszegő hangon. Ráadásul a suttogás erotikája sehogy nem illett oda.

Egy alig pár hónapos csecsemő sírt fel a várakozók között. Anyja ölébe vette, hogy megszoftassa. Barbara csak egy pillanatra nézett oda, és meglátta a nagy, barna mellbimbót, ahogy a kicsi utána kapott. A folyosón járkálók ügyet sem vetettek rá. Azzal a közmegegyezészerű szemérmességgel kerültek tekintetükkel a nőt, ahogy egy intim dolgot eltávolítunk magunktól. Barbara vonzódott ezekhez a határhelyzetekhez, amikor a szó vagy a test megteremtette a maga terét és viselkedését. Például amikor egy pillanat alatt közel engedjük magunkhoz a másikat a tegezés felajánlásával, vagy amikor egy orvos előtt szó nélkül meztelenre vetkőzünk. Van, hogy a szó, van, hogy a test teremti meg a maga terét, mint ahogy most ez a szoptató nő is.

Barbara gyermekkorában, az elsősáldozás előtt, kötelességből sűrűn járt templomba. Minden mise alkalmával a legjobban az áldozást várta. Enyhe remegés futott át rajta, mikor a nyelvére helyezte a pap az ostyát és azt mondta: Krisztus teste. Nyálát hosszasan habosította, hogy minél lágyabban oldhassa fel magában Krisztust, és olyan ájtatosan viselkedett ezt követően, mintha Isten a saját szemén keresztül figyelte volna minden mozdulatát.

A tér vagy a szándék határozza meg, hogyan viszonyulunk a másikkal és önmagunkhoz. Ezeknek az új viszonyoknak a megidézése miatt utazunk több ezer kilométert, ismerkedünk, tanulunk meg új nyelveket. Hogy valami átbillenjen, és valami új élet kezdődhessen végre el, mert ugyanazt az életet élni túl kevés.

Ahogy bekopogott az aneszteziológus orvos szobájába, hogy odaadja neki a pénzt, érezte, olyan szokás sorába áll be, aminél kevés elkeserítőbb van. Hálát adni pénzzel. Hogy ne érezze ilyen abszurdnak az egészet, napokkal korábban rábeszélte anyját, hogy legalább a műtét előtt adják oda a pénzt az anesztes orvosnak, ha már az elmúlt hónapokban a bonbonokkal, kávékkal a nővérek kedvességét el is nyerték, a főorvosnak pedig minden egyes kontroll alkalmával dugdosták az ötezeéseket. Kabátja zsebében volt a boríték, egy-egy érintéssel újra és újra ellenőrizte, hogy ott van-e még, de nem merte zsebre tenni a kezét. Félt, hogy az izzadtságtól benedvesítené, és így kevésbé lenne elegáns. Nem reagált senki a kopogtatásra, ezért újra kopogtatott. Ekkor tűnt csak fel az orra előtt lévő nyomtatott figyelmeztetés:

Kérjük, ne zavarják kopogtatással a rendelés menetét!

A többiek úgy néztek rá a folyosón, mintha legalább egy fél óvodás csoportot mérsárolt volna le láncfűrészszel. Azon gondolkodott, hogy vajon súgja-e oda

nekik, hogy csak egy pillanat az egész, esetleg hazudja azt, hogy receptért jött, de inkább hagyta az egészszet a fenébe.

Ezeknek a pestieknek mindent szabad, mondta a felesége felé fordulva az egyik férj, bár a hanglejtéséből érezni lehetett, ez sokkal inkább az egész folyosó közönségének szólt, és legfőképp persze Barbarának, mint a feleségnek.

73

Kis idő múlva egy dühös titkárnő jött ki.

Nem tudja, hogy itt mindenki időpontra vár?! A doktor úr majd csak tiztől rendel.

Tudom, persze, hogy tudom, és elnézést kérek, csak ezt a borítékot szeretném, ha odaadnák Kovács doktornőnek, mielőtt lemegy a műtőbe.

Ő ma nincs bent. Itt mindenki Vági doktor úrhoz jött. A doktornő már lent van a műtőben, és ilyenkor, egész nap lent is lesz, mivel ma operációs napja van. De adja ide, majd én odaadom neki, ha visszajött.

Csak arra kérem, hogy írja rá, hogy Kalász Évától kapta, köszönettel, de ezt talán már nem is hallotta a titkárnő a gyorsan becsapódott, ki-párnázott ajtó mögül.

Mikor felért az osztályra, a nővérek épp egy hatalmas zsúrkocsin tolták be a reggelit. A kedvenc nővére, a mosolygós, szoláriumbarna, molett nővér az egyik műtősfíú poénján nevetett, azzal az ízes nevetéssel, amellyel csak egy kövér ember tud nevetni. Egy éjszaka, amikor anyja mellett maradt a kezelés után, hallotta, hogy a nővért a háta mögött csak Bébinek hívják a többiek, mondván, még az anyjával él, aki mindig csomagol neki tiz-órait. Bébi biztató mosollyal köszöntötte a lányt, akin enyhe irigység futott át a mosoly profizmusától. Nagyot sóhajtott, és belépett a kórterembe. Anyja meleg pizsamája gyűrötten hevert az ágyon.

Biztosan korábban jöttek érte, gondolta, de nem akarta felkelteni a szoba-társát, aki jölesően horkolt a sarokban. Kiment a folyosóra.

Nővér, Kalász Évát a hetesből, már letolták a műtőbe?

Nem, még nem. Épp most szúrják a nővérszobában, mert eldurant a vénája.

Barbara odaállt a nővérszoba elé. Nem mert bekopogni. Hallotta, ahogy anyja kedélyesen és könnyedén cseveg a nővérrel az időjárásról, és arról, hogy melyikük mit szokott főzni karácsonyra.

74 Hát itt vagy végre, mosolygott rá anyja, mikor szembetalálkoztak az ajtóban. Sietve ment vissza a szobájába, a kórházi, a hátul összekötős köpenyből fehér fenéke ki-kikandikált. Ezt valószínűleg ő is érezte, ezért apróbbakat lépett, és kezével hátra nyúlt, hogy összefogja magán a köpenyt.

Odaadtam a pénzt a doktornőnek, mondta Barbara, mikor becsukták maguk mögött az ajtót. Megígérte, hogy minden rendben lesz.

Éva leült az ágyra. Hosszú másodpercekig csak nézett maga elé a semmibe. A szobatársa békésen hortyogott.

Vigyél el innen, szólalt meg hirtelen.

Hogy?

Azt mondtam, vigyél el engem innen, mondta most már jóval hangosabban Éva. Ha most megszöknénk, minden maradhatna a régiben. Annyi alternatív kezelés van, annyi mit tudom én... eladjuk a házunkat, és kimegyünk Brazíliába, olvastam, hogy van ott egy klinika, ahol mindenféle gyógyszerek nélkül, speciális diétán tartják a betegeket, és a földnek olyan kisugárzása van, hogy mindenki meggyógyul. Vagy csak menjünk haza. Metrón akarok ülni, meg otthon főzni, várni téged, hogy megjössz végre. Beleőrülök a tudatba, hogy vannak emberek, akik most is buszon ülnek és mennek a dolgukra, vagy kimossák a zaccot a kotyogósból. Érted. Vigyél el innen, vigyél el, nem akarom, hogy letoljanak a műtőbe, és úgy ébredjek fel, hogy a mellem... helyén... Nem, én így nem akarok élni. Menjünk inkább haza, hadd haljak meg szépen csöndben és lassan, sok fájdalomcsillapítóval.

Barbara nézte, ahogy anyja a kezét szorítja. Nem tudott mit mondani, elvégre ő is legszívesebben elmenekült volna. Nincs jó megoldás, ebből a helyzetből nem lehet győztesen kijönni. A visszafordíthatatlantól való menekülés vágya, a kérés képtelensége mégis csábította. Hogy enyhítse a helyzet drámaiságát, fejben lejátszotta, ahogy odaadja anyjának saját ruháját, aki a kabát kapucniját mélyen szemébe húzva szép lassan kísétál a kórházból, mélyet szív a hideg levegőből, felül a metróra, és meg sem áll hazáig, ahol kihúzza magából a branült, forró zuhanyt vesz, és fejére húzva a takarót mély álomba merül, amelyből egészségesen és kipihenten ébred. Addigra már Barbara is

otthon lesz, és miközben kávéfőz, hangosan összevetnek a közös csínytevéseken.

Mielőtt Barbara bármit is mondhatott volna, kicsapódott az ajtó, és ugyanaz a műtősfőnök, aki még az előbb sikamlós vicceket mesélt Bébi-kének, betolta a hordágyat.

75

Asszonyom, ön rendelte ezt a csodálatos cadillacket?

Ez az egyetlen megoldás, mondta Barbara. Erősnek kell lenned, és megpróbálta elsütni a sokat gyakorolt biztató mosolyát, de miután bólintott, nem tudott többé anyjára nézni. Szeme sarkából látta, ahogy anyja levetette magáról hálóingét, felfeküdt az ágyra, eligazította magán a ráterített zöld lepedőt, közben egyfolytában őt nézte.

Új Forrás 2016/6 – Ughy Szabina: A gránátalma tize  
Részlet

